

Beshovliev

Веселин Иванов Бешевлиев

(1900 – 1992)

Български историк, епиграф и филолог

В. Бешевлиев се ражда в София на 25 март 1900 г. Завършва класическия отдел на Първа мъжка гимназия през 1919 г. Следва славянска филология и история в СУ „Св. Климент Охридски“. През 1920 г. той заминава за Хале, където следва класическа филология. Учи още в градовете Йена и Вюрцбург. Престоят му в Германия е изключително полезен, тъй като му дава възможност да слуша най-видните специалисти по класическа филология, сред които са Бехтел и Зомер. В края на следването си В. Бешевлиев написва дисертация на тема: „Критика на досегашните мнения за употребата на повелителното и желателното наклонение в старогръцката молитва“. Освен че решава поставения въпрос, той проучва основно голямо количество старогръцки текстове. Връща се в България през 1925 г. и е назначен за асистент по класическа филология при Ал. Балабанов. Едновременно с това той е и доброволен асистент в Националния археологически музей, което му осигурява пряк контакт със самите епиграфски паметници, които се превръщат в постоянен предмет на неговите изследвания.

В. Бешевлиев става доцент през 1929 г., професор през 1933 г. и член-кореспондент на БАН през 1941 г. Ръководи секция „Епиграфика“ към Археологическия институт с музей при БАН в периода 1958-1964 г. и секция „Етногенезис на балканските народи и историческа география на Балканите“ към Института за балканистика при БАН в годините 1964-1972. Става член на Унгарското ориенталско дружество и действителен член на Саксонската академия на науките. Удостоен е с Хердцова награда през 1972 г.

Ученият съумява да разпредели усилията си като педагог и изследовател по един удивителен начин. Той преподава историческа граматика на гръцкия език и същевременно прави проучвания в областта на латинската, християнската и първобългарската епиграфика. Най-голямото постижение на проф. Бешевлиев с изключително значение за филологическата и историческата наука е издирването, систематизирането и публикуването на първобългарските надписи на гръцки език. Значително място в научното му творчество заема проучването на историята и културата на първобългарите – проблематика, в която той е най-авторитетният и общопризнат изследовател.

Броят на публикациите на В. Бешевлиев е около четиристотин. Те илюстрират огромните му заслуги към родната историческа и археологическа наука, поради които неговата личност и труд са спечелили уважението на съвременните българи.